Lietas arhīva Nr. A42-01734-17/37
ECLI:LV:ADRJJTN:2017:1003.A420173417.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Jelgavā 2017.gada 3.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis A.Viksne,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu /pers. A/ pieteikumā par Tieslietu ministrijas 2017.gada 26.janvāra lēmuma Nr.1-4.1/8 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Juridiskās palīdzības administrācijas (turpmāk arī – administrācija) 2016.gada 16.decembra lēmumu Nr.7-3.1.16/44 "Par izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu" (turpmāk – sākotnējais lēmums) pieteicējam /pers. A/ uzlikts pienākums 30 dienu laikā atmaksāt valsts budžetā 853,72 *euro*.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja Tieslietu ministrijā (turpmāk arī – ministrija).

Ar Tieslietu ministrijas 2017.gada 26.janvāra lēmumu Nr.1-4.1/8 "Par Juridiskās palīdzības administrācijas 2016.gada 16.decembra lēmumu" (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts turpmāk minētais.

[1.1] Administrācijā 2012.gada 21.februārī saņemts /pers. C/ 2012.gada 21.februāra cietušā valsts kompensācijas pieprasījums. Ar administrācijas 2012.gada 16.marta lēmumu Nr.6-1.1/77 "Par valsts kompensāciju" nolemts izmaksāt kriminālprocesā Nr.11091251111 par cietušo atzītajai /pers. C/ valsts kompensāciju 600 latu (853,72 *euro*) apmērā. Valsts kompensācija uz /pers. C/ norēķinu kontu pārskaitīta 2012.gada 19.martā.

Saskaņā ar likuma "Par valsts kompensāciju cietušajiem" (turpmāk – Likums) 3.[1] panta 2.punktu, 4.panta pirmās daļas 4.punktu un 19.panta 4.punktu noziedzīga nodarījuma izdarītājam ir pienākums atmaksāt valsts budžetā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju. Savukārt administrācijai ir tiesības vērst piedziņu pret noziedzīgā nodarījuma izdarītāju cietušajam izmaksātās valsts kompensācijas summas apmērā.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 14.aprīļa spriedumu krimināllietā Nr.11091251111 pieteicējs atzīts par vainīgu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 117.panta 12.punktā. Tādējādi pieteicējs atbilsts Likuma 3.[1] panta 2.punktā noteiktajam subjektu lokam, no kura piedzenama cietušajam izmaksātā valsts kompensācija.

[1.2] Cietusī /pers. C/ saņēma valsts kompensāciju 2012.gada 19.martā – laikā, kad kriminālprocesā vēl nebija pieņemts galīgais nolēmums. Saskaņā ar Likuma 21.panta pirmo daļu pieteikuma par izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu valsts interesēs pieteikšanu un uzturēšanu jānodrošina Kriminālprocesa likuma noteiktajā kārtībā, proti, ievērojot Kriminālprocesa likuma 456.panta trešajā daļā un 351.pantā noteikto kārtību.

No Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 14.aprīļa sprieduma krimināllietā Nr.11091251111 izriet, ka prokurors tiesā pieteica izmaksātās valsts kompensācijas faktu, kā arī uzturēja tiesā pieteikumu par izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu valsts labā no noziedzīga nodarījuma izdarītāja. Tiesa atzina, ka administrācijas izmaksātā kaitējuma kompensācija ir piedzenama no vainīgās personas valsts labā izmaksātās summas apmērā, taču sprieduma rezolutīvajā daļā kaitējuma kompensācija valsts labā netika piedzīta. Apelācijas protests par spriedumu šajā daļā netika iesniegts.

No minētā izriet, ka pieteicējam ar tiesas nolēmumu krimināllietā nav uzlikts pienākums atlīdzināt cietušajai izmaksāto valsts kompensāciju, tomēr tas nenozīmē, ka pieteicējam nav jāatlīdzina valsts budžetā cietušajai izmaksātā kompensācija.

[1.3] Saskaņā ar Likuma 3.[1] panta 2.punktu noziedzīga nodarījuma izdarītājam, kas atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, ir noteikts publiski tiesisks pienākums atmaksāt valsts budžetā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju. Administrācijai, nodrošinot izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu, ir tiesības gan bez tiesas nolēmuma stāties cietušā (piedzinēja) vietā, lai atgūtu izmaksāto valsts kompensācijas summu, gan uzlikt par pienākumu noziedzīga nodarījuma izdarītājam atmaksāt valsts budžetā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju.

[1.4] Ņemot vērā, ka prokurors neiesniedza apelācijas protestu par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 14.aprīļa spriedumu daļā par izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu valsts interesēs, atzīstams, ka kriminālprocesa ietvaros pieteikums par izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu no pieteicēja valsts interesēs netika uzturēts.

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija 2014.gada 30.septembra spriedumā ir samazinājusi no iesniedzēja piedzenamo kaitējuma kompensācijas summu atbilstoši administrācijas izmaksātajai valsts kompensācijas summai, sprieduma motīvu daļā norādot, ka apsūdzētajam, kas atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, ir pienākums atmaksāt valsts budžetā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju. Līdz ar to izskatāmajā lietā piemērojama Likuma 21.panta ceturtā daļa, piedziņa no pieteicēja nodrošināma Likuma 20.pantā noteiktajā kārtībā.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicējs ar pieteikumu vērsās Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

[2.1] Cietušajai /pers. C/ izmaksātās valsts kompensācijas 853,72 *euro* apmērā piedziņa no pieteicēja netika izlemta Likuma un Kriminālprocesa likumā noteiktajā kārtībā.

Ar Augstākās tiesas 2015.gada 22.aprīļa lēmumu atstāts negrozīts Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2014.gada 30.septembra

spriedums, ar kuru pieteicējs atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā. Savukārt Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 14.aprīļa spriedums daļā par pieteicēja notiesāšanu tika atcelts.

[2.2] Lietā nav strīds par to, ka likums uzliek pienākumu notiesātajai personai atmaksāt valsts budžetā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju, kā arī par to, ka attiecībā uz pieteicēju ir stājies spēkā notiesājošs spriedums, un /pers. C/ nepabeigtā kriminālprocesā izmaksāta valsts kompensācija.

Lietā ir strīds par kārtību, kādā administrācija un ministrija uzliek par pienākumu pieteicējam atmaksāt valsts budžetā /pers. C/ izmaksāto valsts kompensāciju, uzskatot to par tiesisku un pamatotu.

[2.3] Apstāklim, ka Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa, taisot spriedumu, ir pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 528.pata pirmās daļas 9.punktu, bet prokurors nav iesniedzis apelācijas protestu daļā par izmaksātās kompensācijas piedziņu valsts interesēs, nav juridiskas nozīmes, tas negroza lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus.

Nav juridiskas nozīmes arī apstāklim, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija ar 2014.gada 30.septembra spriedumu samazināja /pers. C/ pieprasītās morālās kompensācijas apmēru par nepabeigtā kriminālprocesā saņemtās valsts kompensācijas apmēru, un sprieduma motīvu daļā norādīja uz Likuma 21.panta pirmās daļas piemērošanu attiecībā uz valsts izmaksātās kompensācijas piedziņu. Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija nebija tiesīga lemt par valsts kompensācijas piedziņu, jo šajā daļā bija stājies spēkā Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 14.aprīļa spriedums.

[2.4] Izskatāmajā lietā nav piemērojama Likuma 21.panta ceturtā daļa, jo tā regulē valsts kompensācijas piedziņas kārtību, kas izriet no citas tiesiskās situācijas.

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas un prokurora kļūdainā rīcība, kā arī kompensācijas samazinājums nemaina apstākļus, kādos /pers. C/ tika izmaksāta valsts kompensācija. Tādējādi administrācijai nebija tiesiska pamata pieņemt lēmumu par izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu.

Starp pieteicēju un administrāciju ir slēdzama civiltiesiska vienošanās par kārtību, kādā valsts budžetā atmaksājama /pers. C/ izmaksātā kompensācija.

[3] Rakstveida paskaidrojumā par pieteikumu administrācija uzskata to par nepamatotu un noraidāmu. Papildus sākotnējā lēmumā minētajam, administrācija norāda šādus argumentus.

[3.1] Administrācija ir veikusi visas nepieciešamās darbības, lai cietušajai izmaksātās valsts kompensācijas piedziņa tiktu īstenota kriminālprocesa ietvaros atbilstoši Likuma 21.panta pirmajai daļai. Taču no administrācijas neatkarīgu iemeslu dēļ, cietušajai izmaksātā valsts kompensācija no noziedzīga nodarījuma izdarītāja kriminālprocesa ietvaros nav piedzīta.

Likumdevējs nav devis administrācijai rīcības brīvību attiecībā uz cietušajam izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu valsts budžetā.

[3.2] Pieteicēja apgalvojums, ka jautājumā par cietušajai izmaksātās valsts kompensācijas atmaksu administrācijai ar pieteicēju jāslēdz civiltiesiska vienošanās, nav pamatots un noraidāms, jo tas ir pretrunā speciālajā likumā noteiktajai kārtībai. Likumā noteikts, ka cietušajam izmaksātās valsts kompensācijas piedziņa realizējama kriminālprocesa vai administratīvā procesa ietvaros. Likumdevējs nav paredzējis cietušajam izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu civilprocesuālā kārtībā.

[3.3] Pieteicējs sākotnējā lēmumā tika informēts par tiesībām atbilstoši Likuma 19.panta 5.punktam lūgt administrāciju sadalīt cietušajam izmaksātās valsts kompensācijas summas atmaksu, taču pieteicējs ar šādu lūgumu administrācijā nav vērsies.

[4] Rakstveida paskaidrojumā par pieteikumu ministrija uzskata to par nepamatotu, uztur pārsūdzētajā lēmumā norādītos argumentus un apsvērumus, papildus norādot turpmāk minēto.

[4.1] Lietā ir strīds par to, vai administrācija, rīkojoties noteiktās kompetences ietvaros, rīkojās tiesiski, pieņemot lēmumu par valsts kompensācijas piedziņu gadījumā, kad tā bija piedzenama Kriminālprocesa likuma noteiktajā kārtībā.

Administrācijas rīcība atbilst tiesiskuma principa procesuāltiesiskajam aspektam, jo tā atbilst normatīvajos tiesību aktos noteiktajai administrācijas kompetencei. Administrācijai piešķirtās tiesības piedzīt izmaksāto valsts kompensāciju no noziedzīga nodarījuma izdarītāja ir Likuma 4.panta pirmās daļas 4.punktā un 19.panta 4.punktā noteiktā mērķis, aizsargājot personas pamattiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu nepamatota tiesību aizskāruma gadījumā.

Juridiskās palīdzības administrācijas lēmums par kompensācijas piedziņu no pieteicēja atbilst tiesiskuma principam gan procesuāltiesiskā, gan materiāltiesiskā ziņā, jo lēmums ir pieņemts administrācijas kompetences ietvaros, realizējot likumā noteikto noziedzīgā nodarījuma izdarītāja pienākumu atlīdzināt valsts budžetā līdzekļus piešķirtās valsts kompensācijas apmērā. Nav saskatāmi apstākļi, ka šāds regulējums kopumā neiekļautos tiesību sistēmā un būtu pretrunā ar to.

Kompensācijas piedziņa Kriminālprocesa likumā noteiktajā kārtībā ir norobežota laikā līdz noteiktas procesuālas darbības veikšanai – tiesas izmeklēšanas uzsākšanai pirmās instances tiesā. Tādējādi var būt apstākļi, kad kompensācija ir izmaksāta pirms galīgā nolēmuma spēkā stāšanās, bet nav izlemjama kriminālprocesa ietvaros. Šajā gadījumā būtu nepareizi uzskatīt, ka noziedzīga nodarījuma izdarītājam zūd pienākums atmaksāt kompensāciju valsts budžetā.

[4.2] Pieteicēja norāde, ka starp viņu un administrāciju būtu slēdzama civiltiesiska vienošanās, nav pamatota. Pirmkārt, pieteicēja un administrācijas kā valsts varas īstenotāju tiesiskās attiecības izriet no publiski tiesiskajām attiecībām, tādēļ nav pamata slēgt privāttiesisku vienošanos. Otrkārt, noslēdzot privāttiesisku vienošanos, pusēm ir izvēles brīvība, vai iestāties tiesiskajās attiecībās, ievērojot privātautonomijas principu. Administrācijai nav pamata slēgt privāttiesisku vienošanos ar pieteicēju, jo pušu savstarpējās attiecības ir nodibinātas uz likuma pamata.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus un noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, atzīst, ka pieteikums ir pilnībā noraidāms.

[6] Lietā nav strīda, ka ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 14.aprīļa spriedumu krimināllietā Nr.11091251111 pieteicējs atzīts par vainīgu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 117.panta 12.punktā. Tāpat no Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 14.aprīļa sprieduma krimināllietā Nr.11091251111 izriet, ka prokurors tiesā pieteica izmaksātās valsts kompensācijas faktu, kā arī uzturēja tiesā pieteikumu par izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu valsts labā no noziedzīga nodarījuma izdarītāja. Savukārt tiesa atzina, ka administrācijas izmaksātā kaitējuma kompensācija ir piedzenama no vainīgās personas valsts labā izmaksātās summas apmērā, taču sprieduma rezolutīvajā daļā kaitējuma kompensācija valsts labā netika piedzīta. Apelācijas protests par spriedumu šajā daļā netika iesniegts *(par iepriekš minēto strīds nepastāv)*.

No minētā secināms, ka pieteicējam ar tiesas nolēmumu krimināllietā nav uzlikts pienākums atlīdzināt cietušajai izmaksāto valsts kompensāciju.

Tāpat nav strīda, ka ar administrācijas 2012.gada 16.marta lēmumu Nr.6-1.1/77 "Par valsts kompensāciju" nolemts izmaksāt kriminālprocesā Nr.11091251111 par cietušo atzītajai /pers. C/ valsts kompensāciju 600 latu (853,72 *euro*) apmērā un ka minētā valsts kompensācija uz /pers. C/

norēķinu kontu pārskaitīta 2012.gada 19.martā. Kā izriet no pieteikuma, nav strīda arī, ka notiesātajai personai noteikts pienākums atmaksāt valsts budžetā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju.

Lietā pastāv strīds par kārtību, kādā administrācija uzliek par pienākumu pieteicējam atmaksāt valsts budžetā cietušajai izmaksāto valsts kompensāciju.

Līdz ar to tiesa pārbauda, vai administrācija pamatoti secināja, ka izskatāmajā gadījumā piemērojama Likuma 21.panta ceturtā daļa. Savukārt piedziņa nodrošināma Likuma 20.pantā noteiktajā kārtībā.

[7] Kārtību, kādā Juridiskās palīdzības administrācija izmaksā valsts kompensāciju cietušajam, valsts kompensācijas apmēru un valsts kompensācijas atmaksas pienākumus nosaka likums "Par valsts kompensāciju cietušajiem".

Likuma 3.[1]panta 2.punkts noteic, ka apsūdzētajam, kas atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, ir pienākums atmaksāt valsts budžetā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju. Saskaņā ar Likuma 4.panta pirmās daļas 4.punktu Juridiskās palīdzības administrācija nodrošina cietušajam izmaksātās valsts kompensācijas summas piedziņu no apsūdzētā, kas atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

Likuma 19.panta 4.punktā ir paredzētas administrācijas tiesības uzlikt par pienākumu apsūdzētajam, kas atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, atmaksāt valsts budžetā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju.

Kārtību, kādā administrācija nodrošina cietušajam izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu, reglamentē Likuma 20. un 21.pants.

Pieteicējs pieteikumā norāda, ka izskatāmajā lietā nav piemērojama Likuma 21.panta ceturtā daļa, jo tā regulē valsts kompensācijas piedziņas kārtību, kas izriet no citas tiesiskās situācijas. Tāpat no pieteikuma izriet pieteicēja viedoklis, ka izskatāmajā gadījumā jautājumā par cietušajai izmaksātās valsts kompensācijas atmaksu, administrācijai ar viņu būtu jāslēdz civiltiesiska vienošanās.

Likuma 21.panta pirmā daļa paredz, ja cietušais valsts kompensāciju saņēmis kriminālprocesā, kurā nav pieņemts galīgais nolēmums, pieteikuma par izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu valsts interesēs uzturēšanu spēkā un apmierināšanu nodrošina Kriminālprocesa likumā noteiktajā kārtībā.

Savukārt minētā likuma ceturtā daļa noteic, ja kriminālprocess ir pabeigts un tā ietvaros nav saņemts cietušā kompensācijas pieteikums, cietušajam izmaksātās valsts kompensācijas summas piedziņu no apsūdzētā, kas atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, nodrošina šā likuma 20.pantā noteiktajā kārtībā.

Tiesa secina, ka atbilstoši Likuma 20.pantam, kas regulē izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu no cietušā, piedziņa notiek uz pienākumu uzlieköša administratīvā akta pamata. Tāpat konstatējams, ka saskaņā ar Ministru kabineta 2005.gada 15.novembra noteikumu Nr.869 "Juridiskās palīdzības administrācijas nolikums" 3.6.apakšpunktā noteikto administrācijai uzlikts pienākums likumā par valsts kompensāciju cietušajiem noteiktajos gadījumos piedzīt valsts budžeta līdzekļus, kas izmaksāti valsts kompensācijās cietušajiem.

Pamatojoties uz iepriekš minēto, tiesa secina, ka administrācijai konkrētajā gadījumā nav dota rīcības brīvība, bet gan uzlikts pienākums piedzīt no personas, kas atzīta par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju.

Kā jau tiesa konstatēja iepriekš, pieteicējam ar tiesas nolēmumu krimināllietā nav uzlikts pienākums atlīdzināt cietušajai izmaksāto valsts kompensāciju, proti tiesa atzina, ka administrācijas izmaksātā kaitējuma kompensācija ir piedzenama no vainīgās personas valsts labā izmaksātās summas apmērā, taču sprieduma rezolutīvajā daļā kaitējuma kompensācija valsts labā netika piedzīta, kā arī apelācijas protests par spriedumu šajā daļā netika iesniegts.

Tiesa konstatē, ka Likums nereglamentē administrācijas rīcību gadījumos, kad cietušā persona pamatoti saņēmusi valsts kompensāciju kriminālprocesā, kurā nav pieņemts galīgais nolēmums, bet izmaksātās valsts kompensācijas piedziņa nav izlemta kriminālprocesa ietvaros.

Tomēr tiesas ieskatā šajā gadījumā būtu nepamatots uzskats, ka administrācijai līdz ar to nebūtu izpildāms pienākums veikt izmaksātās valsts kompensācijas piedziņu no noziedzīga nodarījuma izdarītāja.

No Administratīvā procesa likuma 15.panta divpadsmitās daļas izriet, ka iestāde nedrīkst atteikties izlemt jautājumu, pamatojoties uz to, ka šīs jautājums nav noregulēts ar likumu, vai tiesiskais regulējums ir nepilnīgs.

Kā jau tiesa konstatēja iepriekš, tad tiesību normās noteikts pienākums administrācijai piedzīt no personas, kas atzīta par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju. Tāpat no Likuma regulējuma izriet nosacījums, ka valsts izmaksātās kompensācijas piedzīšana no personas, kas atzīta par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, notiek kriminālprocesa vai administratīvā procesa noteiktajā kartībā. Ņemot vērā, ka izmaksātās valsts kompensācijas piedziņas valsts interesēs uzturēšana spēkā un apmierināšana netika nodrošināta Kriminālprocesa likumā noteiktajā kārtībā, kopsakarā ar apstākli, ka Likums paredz arī iespēju veikt izmaksātās kompensācijas piedziņu administratīvā procesa ietvaros, tiesa uzskata, ka izskatāmajā gadījumā strīdus piedziņa bija nodrošināma administratīvā procesa kārtībā, proti analogi Likumā 21.panta ceturtajā daļā un Likuma 20.pantā noteiktajam tiesiskajam regulējumam.

Līdz ar to atzīstams, ka administrācija pamatoti ar 2016.gada 16.decembra lēmumu Nr.7-3.1.16/44 "Par izmaksātās kompensācijas piedziņu" pieteicējam uzlika pienākumu 30 dienu laikā atmaksāt valsts budžetā 853,72 *euro*.

[8] Tiesa nepiekrīt pieteicēja viedoklim, ka izskatāmajā gadījumā jautājumā par cietušajai izmaksātās valsts kompensācijas atmaksu, administrācijai ar viņu būtu jāslēdz civiltiesiska vienošanās.

Izskatāmajā gadījumā starp pieteicēju un administrāciju, kā valsts varas īstenotāju, pastāv attiecības, kas reglamentētas publisko tiesību jomā.

Līdz ar to tiesa piekrīt administrācijas viedoklim, proti, ka, noslēdzot privāttiesisku vienošanos, pusēm ir izvēles brīvība, vai iestāties tiesiskajās attiecībās, ievērojot privātautonomijas principu. Savukārt administrācijai nav pamata slēgt privāttiesisku vienošanos ar pieteicēju, jo pušu savstarpējās attiecības izskatāmajā situācijā ir nodibinātas uz likuma pamata, kurā administrācijai nav paredzēta rīcības brīvība. Tāpat no Likuma regulējuma neizriet norāde, ka izmaksātās valsts kompensācijas atgūšana varētu tikt veikta civilprocesuālā kārtībā.

[9] Pastāvot iepriekš konstatētajiem apstākļiem [7], tiesa atzīst, ka Tieslietu ministrijas 2017.gada 26.janvāra lēmums Nr.1-4.1/8 ir tiesisks un pamatots, bet pieteikums par tā atcelšanu ir nepamatots un noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Tieslietu ministrijas 2017.gada 26.janvāra lēmuma Nr.1-4.1/8 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā.

Tiesnesis A.Vīksne